

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.359/2017/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gyulai Sándor Csaba ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Pulay Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Pulay Gábor ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 15.P.21.153/2016/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a felperes által fizetendő kereseti eljárási illetéket 290 100 (Kettőszázkilencvenezer-egyszáz) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 386 800 (Háromszáznyolcvanhatezer-nyolcszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes, mint adós és az alperes, mint hitelező 2007. július 6. napján kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján az alperes 26 314 CHF kölcsönt folyósított a felperes részére, aki vállalta, hogy a kölcsönösszeget 240 hónap alatt, minden hónap 15. napján esedékes 188,37 CHF/hó összegű részletekben fizeti vissza az alperes részére azzal, hogy az ügyleti kamat évi 5,99%, a teljes hiteldíj mutató pedig (THM) évi 6,9 %. Rögzítették, hogy a törlesztőrészeket CHF-ben kell megfizetni, az alperes a más pénzben teljesített törlesztőrészeket az általa alkalmazott deviza eladási árfolyamon számolja el. A szerződés VII/2. pontja szerint az adós megértette, hogy a kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem CHF forrás. A szerződés VIII/10. pontjában az adós kijelentette azt is, hogy tudomással bír arról, hogy a THM az árfolyamkockázatot nem tükrözi. A THM számításánál figyelembe nem vett költségeknek - egyebek mellett az átutalás díjának - a felsorolását és összegét a szerződés melléklete tartalmazta, amit a felek szintén aláírtak. A megállapodás VIII/13. pontjában az adós kinyilvánította, hogy az üzletszabályzatot megismerte.

A szerződéskötést megelőzően: 2007. május 29. napján a felperes kockázatteltérő nyilatkozatot is aláírt.

Az alperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (DH1 törvényben) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről

szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján elszámolt a felperessel, az elszámolás felülvizsgálatnak minősül. A felperes az elszámolásban kimutatott 4 805 145 Ft tartozását egyösszegben megfizette az alperesnek, így a szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségeinek eleget tett.

A felperes az elsődleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy a peres felek között nem jött létre kölcsönszerződés egyrészt azért, mert az árfolyamkockázat a szerződés lényeges eleme volt, amelynek viselése tekintetében a felek között nem volt konszenzus, másrészt pedig azért, mert a szerződés szükségszerűen kiterjedt olyan befektetési elemekre is, amelyekben a felek nem állapodtak meg. A másodlagos keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés érvénytelen, mert a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. §-a (1) bekezdésének a), b) és e) pontjaiba ütközik. Harmadlagosan a szerződés érvénytelenségét az árfolyamkockázatról szóló megfelelő tájékoztatás hiánya miatt, tisztességtelenség címén kérte megállapítani. Jogkövetkezményként az alperest jogalap nélküli gazdagodás címén 4 835 270 Ft és ezen összeg után 2016. április 4. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamat megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére, másodlagosan a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest az alperes részére 38 100 Ft perköltség, az állam részére pedig 36 000 Ft le nem rótt illeték megfizetésére.

Az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes a DH törvények hatálya alá tartozó szerződés létrejöttét és érvényességét támadó keresetét a DH2 törvény 37. §-ának (1) bekezdésében írt módon terjesztette elő, ezért az alperes per megszüntetésére irányuló kérelme nem volt alapos.

Az elsődleges kereset tekintetében kifejtette, hogy a felperes azon hivatkozása, amely szerint nem kívánt olyan szerződést kötni, amely alapján az árfolyamkockázat korlátlan mértékben őt terheli, tartalma alapján részbeni érvénytelenség, illetőleg tisztességtelenség megállapítására irányult, ezért azt a harmadlagos kereset körében vizsgálta. Rámutatott, hogy a felek között a kölcsönszerződést tartalmazó okiratnak megfelelő tartalommal jött létre kölcsönszerződés, amely nem minősül befektetési hitelnek, ezért az a felperes érvelésével szemben nem tartalmazott befektetési elemet. A 6/2013. Polgári jogegységi határozat alapján a szerződés mögött valós devizaforrás volt, az pedig, hogy ezt az alperes miként teremtette elő, nem érinti a felek megállapodását. Ezért az elsődleges keresetet nem találta alaposnak, és elutasította a felperes más bíróság előtt folyamatban volt eljárásban született ítélet vagy szakértői vélemény beszerzésére irányul szükségtelen bizonyítási indítványát is.

A másodlagos kereset vonatkozásában megállapította, hogy a kölcsönszerződés tartalmazta, hogy a kölcsön összege 26 314 CHF, amely a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) pontjának megfelelt. A 1/2016. Polgári jogegységi határozat 1. pontja alapján az is jogszabályszerű lett volna, ha a felek a kölcsön összegét forintban határozták volna meg, ez esetben annak devizában kifejezett egyenértékét az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor, az akkor irányadó árfolyam figyelembevételével lehetett volna kiszámítani. Akkor pedig, ha az alperes az adott napon több árfolyamot is meghirdetett volna, az esedékesség napját megelőző napon alkalmazott utolsó árfolyam lett volna az irányadó (Kúria Pfv.VI.20.963/2015/7., Pfv.VI.20.970/2015/6.). Az elszámolás során az alperesnek a felperes teljesítéseit a DH2 törvény 3.

§-ának (2) bekezdésében írt árfolyamon amúgy is át kellett számítani, így a peres felek jelenlegi elszámolási viszonyát az alperes által eredetileg alkalmazott árfolyam már nem befolyásolja. Rámutatott, hogy a szerződés tartalmazta az éves, százalékban kifejezett THM-et, a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, ideértve a kamatokat, járulékokat, valamint ezek éves, százalékban kifejezett értékét, a törlesztő részletek számát, összegét, illetve a törlesztési időpontokat, ezért a szerződés a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése b), és e) pontjainak is megfelelt.

A harmadlagos kereset tekintetében kifejtette, hogy a felperes a 2007. május 29. napján aláírt kockázatteltérő nyilatkozatban, valamint a szerződés VII/2. pontjában megfelelő tájékoztatást kapott az árfolyamkockázatról, **H. J-né** tanú pedig nem támasztotta alá a felperes azon nyilatkozatát, hogy őt a szerződéskötéskor úgy tájékoztatták, hogy nem várható jelentős árfolyamemelkedés. Ezért a perbeli kölcsönszerződésnek az árfolyamkockázatot az adósra áthárító rendelkezése a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209. §-ának (1) bekezdése alapján nem minősült tisztességtelennek.

Nem találta alaposnak a felperes azon kérelmét sem, amely a tárgyalásnak az Európai Bíróság előtt C-483/16., C-51/17. és C-38/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig terjedő időre történő felfüggesztésére irányult. A felperes a keresetét a DH2 törvény 37. §-ának megfelelően terjesztette elő, ezért a C-483/16. számú eljárás eredménye nem befolyásolja a pert. Az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta, hogy a szerződés árfolyamkockázatot adósra telepítő rendelkezése tisztességtelen-e, ezért a pert nem érinti a C-51/17. számú eljárás sem. Az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására jelen perben nem került sor, így arra nem hat ki a C-38/17. szám alatt indult eljárás sem. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes per költségeinek megfizetésére, és a feljegyzett eljárási illetéknek a viselésére.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerint történő megváltoztatását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Arra az esetre, ha egyik fellebbezési kérelme sem lenne alapos, a tárgyalás felfüggesztését kérte az Európai Bíróság előtt C-483/16., C-51/17., C-38/17., C-118/17. és C-126/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig terjedő időre.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el, hiszen a felperest nem hallgatta meg, így elmulasztotta feloldani az ellentmondást a felperes nyilatkozata és a tanú vallomása között, továbbá figyelmen kívül hagyta „az Európai Unió magasfokú fogyasztóvédelmi rendelkezéseit”, a tényállást pedig iratellenesen és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével állapította meg. Az elsődleges kereset körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg, hogy a felek között volt-e konszenzus az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó lényeges szerződési feltétel tárgyában. Megismételte azt az érvelését, hogy a szerződéses konstrukció olyan befektetési elemet is tartalmazott, amelyre a felek megállapodása nem terjedt ki, kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elutasította az ennek igazolására irányuló bizonyítási indítványokat. Rámutatott, hogy a másodlagos kereset elbírálására nem a szerződéskötéskor hatályos jogszabályok alapján, hanem a DH törvények figyelembevételével, és az uniós jogi normák figyelmen kívül hagyásával került sor. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el azt a keresetét, amely annak megállapítására irányult, hogy az alperes által alkalmazott általános szerződési feltételek nem váltak a megállapodás részévé, továbbá nem adott számot arról sem, hogy a szerződésben foglalt szabályok alapján miként lehet kiszámítani a kölcsönösszeget, és a törlesztőrészletek összegét. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a szerződés nem tartalmazza a THM számítása során figyelembe vett és

figyelembe nem vett költségeket, és állította, hogy a szerződésben foglalt THM mértéke is hibás, hiszen a DH törvények tisztességtelennek minősítették a különnemű árfolyamok alkalmazását, ami kihat a THM-re is. A harmadlagos kereset kapcsán utalt arra, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozóan a szerződésben és a kockázatfeltáró nyilatkozatban foglalt tájékoztatás túl általános jellegű, rámutatott, hogy a tájékoztatás módja tekintetében is előzetes döntéshozatali eljárás van folyamatban, amely kihat jelen perre is.

Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket feltárta, a tényállást a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével, helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, az általa kifejtett indokokkal az ítélet tábla egyetért.

A fellebbezés tükrében kiemeli, hogy a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti elsődleges kereset tekintetében annak volt jelentősége, hogy a felek a szerződést tartalmazó okiratot nem vitásan aláírták, így az abban foglaltakat magukra nézve kötelezőnek ismerték el. Ezért közöttük az okiratnak megfelelő tartalommal jött létre konszenzus, amelyet mindkét fél, így a felperes is teljesített, erre tekintettel utóbb nem hivatkozhatott arra, hogy a felek között mégsem volt megállapodás. Márpedig az így létrejött kölcsönszerződés - az azt tartalmazó aláírt okirat szerint - egyértelműen kiterjedt arra, hogy CHF-től eltérő devizában történő törlesztés esetén az ebből eredő árfolyamkockázatot a felperes viseli. Az ugyanakkor, hogy a szerződésnek a 6/2013. Polgári jogegységi határozat III/1. pontjában írt valós devizaforrását az alperes miként teremti elő, a szerződést tartalmazó okirat szerint nem volt része a felek megállapodásának, és az befektetési elemet sem tartalmazott. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes elsődleges keresetét, valamint az e körben előterjesztett szükségtelen bizonyítási indítványokat is.

A felperes az elsőfokú eljárás során úgy nyilatkozott, nem kíván hivatkozni arra, hogy az alperes az üzletszabályzatot nem adta át, és nem vitatta, hogy annak megismerésére lehetősége volt (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldala), így elismerte, hogy az üzletszabályzat a Ptk. 205/B. §-ának (1) bekezdése alapján a felek szerződésének a része lett. Ennek tükrében a fellebbezésében nem hivatkozhatott ismét arra, hogy az üzletszabályzat mégsem vált a megállapodás részévé, és erre alapítva kereseti kérelmet sem terjeszthetett elő, hiszen ez olyan új tényállításnak, meg nem engedett keresetmódosításnak minősült, amelyre a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 247. §-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

Annak vizsgálata során, hogy a szerződés megfelel-e a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) és e) pontjainak, az bír jelentőséggel, hogy a per tárgyát képező szerződés deviza kölcsönszerződés, vagy deviza alapú kölcsönszerződés-e. A 6/2013. Polgári jogegységi határozat indokolásának III/1. pontja szerint devizakölcsön az, ahol a pénztartozás kirovó pénzneme nem forint. Jogszabályi tilalom hiányában a felek szabadon határozhatják meg a kirovó pénznemet (szabad számolás elve). A deviza alapú kölcsön is devizakölcsön, mivel a tartozás devizában van meghatározva, ugyanakkor a hitelező a kölcsönt forintban köteles folyósítani, az adós pedig forintban köteles törleszteni, tehát mind a hitelező, mind az adós a devizában kirótt pénztartozását forintban rója le. Ez a megoldás tekintendő a Ptk. 231. §-a (1) bekezdésében tételesen is rögzített főszabálynak, melytől a felek a diszpozitivitás elvéből fakadóan szabadon eltérhetnek, az eltérés lehetőségére e körben a Ptk. 231. §-ának (1) bekezdése kifejezetten utal is. Nincs akadálya ezért annak, hogy a felek úgy állapodjanak

meg, miszerint mindkét fél a kötelezettségének a kirovó pénznemben (effektivitási kikötés) köteles eleget tenni, tehát mind a folyósításra, mind a törlesztésre a kirovó pénznemben kerül sor. Ebből következően a devizakölcsönnek két fajtája létezik: az effektivitási kikötéssel el nem látott kölcsön (deviza alapú kölcsön) és az effektivitási kikötéssel ellátott deviza kölcsön. Az előbbi a felek eltérő megállapodásának hiányában érvényesülő főszabály, az utóbbi pedig a felek kifejezett megállapodása esetén érvényesülő kivétel.

Olyan kifejezett megállapodás, amely szerint az alperes a CHF-ben meghatározott kölcsönösszeget csak CHF-ben folyósíthatja, a szerződésben nincs, hiszen a megállapodás II/1. pontja szerint a kölcsönösszeget forint- vagy devizaszámlára is lehetett folyósítani. Bár a szerződés szerint CHF-ben kell törleszteni, a megállapodás lehetőséget adott a CHF-től eltérő pénznemben történő törlesztésre is, hiszen a szerződés IV/2. pontja értelmében ilyen esetben a törlesztés elszámolására az alperes hirdetményben hivatkozott számlakonverziós deviza eladási árfolyamán kerül sor. Ezért a felek megállapodása nem deviza kölcsönszerződés, hanem deviza alapú kölcsönszerződés volt (Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.520/2015/6., Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.365/2016/6.), amelyre megfelelően alkalmazni kellett az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 1. és 2. pontjaiban foglaltakat.

Ennek tükrében a szerződés megfelelt a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) és e) pontjainak, hiszen a kirovó pénznemben, azaz CHF-ben pontosan tartalmazta a kölcsönösszeget, a törlesztőrészeket összegét, számát, és esedékességét is. A felek eltérő megállapodásának hiányában a kirovó pénznem a Ptk. 231. §-ának (1) bekezdése alapján a teljesítés helyén érvényben lévő pénznem, azaz a forint volt. Az, hogy a megállapodás a kölcsönösszeget és a törlesztőrészeket forintban nem tartalmazza, nem érinti a szerződés érvényességét, hiszen a forintba történő átszámítás napja és árfolyama is meghatározható. Az átszámítás napja a kölcsönösszeg esetében a Ptk. 231. §-ának (2) bekezdése, és az 1/2016. Polgári jogegységi határozat indokolásának IV/1. pontja szerint a folyósítás napja, az egyes törlesztőrészek esetében pedig a szerződés IV/2. pontja értelmében az adott törlesztőrészlet esedékességének napja. A kölcsönösszeg és a törlesztőrészek átszámításának árfolyamát ugyanakkor az 1/2016. Polgári jogegységi határozat indokolásának III/1/c. és IV/2/c. pontjai értelmében a DH1 és a DH2 törvények mind a múlt, mind pedig a jövőre vonatkozóan meghatározták, ezért a szerződés érvénytelensége a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjai alapján az átváltási árfolyam hiánya miatt sem állapítható meg.

A Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerint a szerződésben kizárólag a THM éves százalékban kifejezett mértékének, a THM számítása során figyelembe nem vett egyéb költségek összegének, illetve az ezekre vonatkozó becslésnek a feltüntetése volt kötelező, amelyet a szerződés, és annak peres felek által aláírt melléklete tartalmazott is. A THM számítása során figyelembe vett költségeket, és a számítás módját e jogszabályi rendelkezés alapján nem kellett feltüntetni a megállapodásban. Az a körülmény, ha a DH törvények alapján tisztességtelennek minősített árfolyamrés érvénytelensége miatt a THM szerződésben foglalt mértéke módosult, szintén nem jelenti azt, hogy a megállapodás a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének b) pontjába ütközne. Az árfolyamrés részleges érvénytelenségének jogkövetkezményeit ugyanis a DH törvények teljes körűen rendezték és az elszámolást követően fennmaradó szerződést érvényessé nyilvánították, ezért az árfolyamréshez, vagy annak szerződésből történő kieséséhez kapcsolódó újabb érvénytelenségi okokra a felülvizsgált elszámolást követően alappal nem lehet hivatkozni (BDT2015.3300.II.).

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes a szerződéskötést megelőzően aláírt kockázatfeltárási nyilatkozatban, valamint a szerződés VII/2. pontjában a 2/2014. Polgári jogegységi határozatnak megfelelő tájékoztatást kapott az árfolyamkockázatra vonatkozóan, azt pedig nem tudta bizonyítani, hogy az alperes szerződéskötéskor eljáró alkalmazottja őt úgy

tájékoztatta, hogy az árfolyamemelkedésnek csekély esélye van. A felperes az elsőfokú eljárás során személyesen meghallgatásra került, újabb meghallgatása pedig még **H. J-né** tanúvallomásának tükrében sem volt szükséges, ezért az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést azzal, hogy a felperes ismételt meghallgatására irányuló indítványt nem teljesítette.

Azt, hogy az elsőfokú ítélet a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelvnek pontosan mely rendelkezéseit, továbbá az Európai Unió jogának milyen egyéb fogyasztóvédelmi szabályait sérti, a felperes sem a fellebbezésében, sem a keresetlevelében nem határozta meg, az Európai Bíróság C-42/15. és C-449/13. szám alatt hozott ítéleteire történt hivatkozás pedig azért volt irreleváns, mert a felperes a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése, és a Pp. 247. §-ának (1) bekezdése folytán a másodfokú eljárásban már nem vitathatta, hogy az Üzletszabályzatban foglalt általános szerződési feltételek a felek megállapodásának a részévé váltak.

A felperes a fellebbezésében alap nélkül kérte a per tárgyalásának felfüggesztését is. A 3/2005. PK-KK vélemény 1. pontja értelmében a per tárgyalásának felfüggesztésére csupán akkor kerülhet sor, ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, amelynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottan - az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték.

Azt, hogy jelen pert az Európai Bíróság előtt C-483/16., és C-51/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárások tárgya miért nem érinti, az elsőfokú bíróság ítélete helyesen tartalmazza, azzal az ítélőtábla is egyetért, megismételni nem kívánja.

A C-38/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárás során feltett kérdés az Európai Bíróság honlapján elérhető információk szerint - az elsőfokú ítélettől eltérően - annak eldöntése, hogy összeegyeztethető-e az uniós jogi szabályokkal az olyan tagállami jogi szabályozás és joggyakorlat, amely:

- nem teszi kötelezővé a fogyasztóval szerződő fél számára a szerződés érvényességi feltételeként, hogy a szerződés elsődleges tárgyát képező világos és érthető szerződési feltételt - ideértve a deviza alapú hitel folyósítási devizaárfolyamát is - már a szerződéskötést megelőzően megismertesse a fogyasztóval, ahhoz hogy ne legyen semmis a megállapodás; továbbá
- megengedi a fogyasztóval szerződő félnek, hogy csak akkor közölje (pl. külön dokumentumban) a szerződés elsődleges tárgyát képező világos és érthető szerződési feltételt - ideértve a deviza alapú hitel folyósítási devizaárfolyamát is - amikor a fogyasztó már visszavonhatatlan kötelezettséget vállalt a szerződés teljesítésére, s ettől még nem tekinti semmisnek a szerződést.

A felperes tisztességtelenség címén csak a szerződés árfolyamkockázat viselésére vonatkozó rendelkezéseit támadta, a megállapodás tárgyát rögzítő szerződési kikötés tekintetében nem tisztességtelenségre, hanem a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) pontjának megsértésére hivatkozott. Mivel azonban a kereseti kérelemmel érintett általános szerződési feltételek tisztességtelenségét hivatalból vizsgálni kell (az Európai Bíróság C-488/11. és C-470/12. számú ítéletei, a Kúria Gfv.30.755/2016/7. számú végzésének 13. pontja), ez az előzetes döntéshozatali eljárás elvileg érintheti ezt a pert. A per tárgyalásának felfüggesztése ugyanakkor még ebben az esetben sem kötelező, ezt a döntést a 3/2005. PK-KK vélemény 1. pontja az adott perben eljáró bíróság mérlegelésére bízta. Miután pedig a DH törvények az 1/2016. Polgári jogegységi határozat szerint a múltra és a jövőre vonatkozóan is rendezték az alkalmazható árfolyam kérdését, a perrel érintett szerződés tárgyát megfogalmazó rendelkezés tisztességtelensége az előzetes döntéshozatali kérelemben foglalt okból nem állapítható meg, ezért a pert ezen eljárás befejezéséig sem volt

indokolt felfüggeszteni.

A fellebbezésben említett C-118/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozóan az Európai Bíróság honlapján csupán az az információ érhető el, hogy azt a Budai Központi Kerületi Bíróság terjesztette elő. Amennyiben az eljárás tárgya ez utóbbi bíróság 11.P.24.177/2016/11. számú végzésében foglalt kérdés eldöntése, a per tárgyalását ezen eljárás befejezéséig sem volt indokolt felfüggeszteni. Ennek indokait az elsőfokú ítélet - a C-38/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásra utalva - helyesen tartalmazza, az ítélet tábla csupán annyit pontosít, hogy az ott kifejtettek nem a C-38/17. számú eljárásra, hanem a C-118/17. számú eljárásra vonatkoznak.

A felperes a fellebbezésében utalt a C-126/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárásra is, amelyre vonatkozóan az Európai Bíróság honlapján szintén csupán annyit lehet megállapítani, hogy azt a Fővárosi Törvényszék kezdeményezte. Amennyiben az eljárás tárgya a Fővárosi Törvényszék 73.Pf.636.907/2016/11. számú végzése, az abban feltett kérdés szintén nem érinti ezt a pert, hiszen az annak eldöntésére irányul, hogy világos és érthető-e a szerződés tárgyának olyan megfogalmazása, amely a CHF-ben megállapított kölcsönösszeget tájékoztató adatként tartalmazza. A jelen per tárgyát képező szerződés azonban a CHF-ben meghatározott kölcsönösszeget nem tájékoztató adatként tünteti fel, így a per tárgyalását ezen előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig terjedő időre sem volt indokolt felfüggeszteni.

A kifejtett okok miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy az elsőfokú eljárás során pervesztes felperes által fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 290 100 Ft-ra felemelte, hiszen - miután a felperesnek az alperes felé tartozása már nem volt - a pertárgyérték kizárólag a felperes által kért marasztalási összegnek felelt meg, a kereseti illeték pedig ennek 6%-a (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja, 59. §-ának (1) bekezdése, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, Pp. 24. §-ának (1) bekezdése, 78. § -ának (1) bekezdése).

A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért az ítélet tábla őt kötelezte a fenti pertárgyérték 8%-ának megfelelő feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére is (Itv. 59. §-ának (1) bekezdése, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, Pp. 78. §-ának (1) bekezdése). A pernyertes alperesnek a másodfokú eljárás során igazolt költsége nem merült fel, a pervesztes felperes ugyanakkor a másodfokú perköltségét maga viseli (Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2017. június 30.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő